Recensie: Alledaags verlies ***1/2

Monty Antwerpen
donderdag 15 mei 2025

foto © Bart Grietens

Recensie:
Humoristisch, filosofisch, zelfrelativerend en ja zelfs met een sausje zelfhumor erover, dat is Alledaags Verlies van Lineke Rijxman en Willem de Wolf. Vooral in het begin valt op hoe het duo door de komische toon aan te slaan rond ouder worden en de vergeetachtigheid die daarmee gepaard gaat, het publiek in geen tijd voor zich weten te winnen. Het is dan ook dat het tempo van de voorstelling bijzonder strak zit om het daarna te lossen zodat er kabbelend gefilosofeerd kan worden over het leven, over wat was en niet was, over verlies, en waar er bovenal gebaden wordt in melancholie.

Net nadat de laatste tonen van 'Anyone Who Had a Heart' van Dionne Warwick uitgestorven zijn, start Alledaags verlies met de vraag 'Ben je nog naar het restaurant gegaan?' waarop Lineke het antwoord schuldig moet blijven. Ze heeft geen idee waarover het gaat, en antwoordt dan maar in algemene termen terwijl ze met haar fiets wacht tot het groen wordt zodat ze kan doorrijden. Maar wegrijden zit er niet in, de man in kwestie blijft naast haar rijden en vragen afvuren terwijl ze geen flauw benul heeft waarover het gaat, over welk restaurant en wanneer dan.
Willem stelt dan weer dat ie ooit in Yab Yum geweest is, een voormalige sekstent in Amsterdam. Om daar meteen aan toe te voegen dat het voor filmopnames was. Maar hoe heette die film ook alweer? Verder verwarren de twee onder andere twee supermarktketens die beide met de eerste letter van het alfabet beginnen.
Willem vraagt zich af hoe het zou zijn, als dit de laatste was. Het is die begeerte, die aantrekkingskracht, die de spanningsboog uiteindelijk ook zal uitmaken van Alledaags verlies.
Relativerend klinkt het bijvoorbeeld dat het theaterpubliek net als het haar uitdunt en grijzer wordt. En dat je voor zo'n beperkt aantal toeschouwers al snel intiem gaat. Flirten met het publiek doen acteurs dus, maar het publiek lijkt ook terug te flirten. De acteur lijkt zich te herkennen in ons diapositief, toen we nog aantrekkelijk waren. Ook Alledaags verlies, gaat de politieke tour op wanneer Willem, wiens echte voornaam volgens Lineke Wim is, maar de langere versie gewoon duurder aanvoelde, stelt dat links staat voor melancholie, het verleden terwijl rechts gelijk gesteld kan worden aan angst en de toekomst.
Wanneer Willem aan Lineke vraagt om te lachen antwoordt ze: 'Een glimlach zit er niet meer in.' Waarop ie zegt dat ie recent een foto van haar zag uit 2009 en vaststelde hoe aantrekkelijker ze er toen wel uitzag, volledig volgens zijn smaak van toen. Het brengt hem niet veel later bij een erotische fantasie dat hij met haar seks zou gehad hebben in een taxi. Voor de toeschouwer is het niet helemaal duidelijk of dit effectief heeft

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

plaatsgevonden, maar zij gaat er alleszins in mee door te stellen dat ze wel degelijk keek tijdens de daad, via de achteruitkijkspiegel, maar hij dat toen niet doorhad.
Lineke laat dan weer weten dat verlies ook herwonnen vrijheid kan betekenen. Zo stelt ze dat ze dat ze nu weer aan alle knoppen van de afstandsbediening kan komen. Dat mocht vroeger niet van haar man. Willem beeldt zich dan weer soms aan het begin het einde voor zodat ie op het einde kan terugblikken naar hoe ie het einde voor zich zag en wat er uiteindelijk van gekomen is.
Het brengt het duo uiteindelijk bij een tijdsprong van 30 jaar waarbij de twee negentigers zullen zijn en hij haar via de telefoon probeert te overhalen nog eens samen op de bé¼hne te gaan staan. Hij zegt dat ie zo'n 650 pagina's aan tekst heeft 'maar we kunnen schrappen' wat de Wolf heerlijk zelfrelativerend maakt dat zijn teksten vaak erg vol, soms te vol aanvoelen, zodat je er nog net geen indigestie aan over houdt. Hij vraagt haar wat ze aanheeft. Aal de ganse dag haar pyjama, geeft ze hem mee daaraan toevoegend om elke seksuele verbeelding bij hem in de kiem te smoren: 'Die knoopjes krijg jij niet meer open met je artritis.'
Wat overblijft is melancholie op muziek …
< Bert Hertogs >
Credits
Concept, tekst en spel Lineke Rijxman en Willem de Wolf Tekstbijdrage Wannes Gyselinck Eindregie Peter Van den Eede Techniek, licht- en geluidsontwerp Shane Van Laer en Bram De Vreese Kostuums Elisabeth Michiels en Aline Billiet Schimmig kind en kinderstem Ida Gyselinck Productie Stichting Lineke Rijxman, Theaterzaken Via Rudolphi en DE HOE Met de steun van de Vlaamse overheid, Fonds Podiumkunsten, Amsterdams Fonds voor de Kunst, Cultuurfonds, Stichting Melanie en Zadelhoff Cultuurfonds

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.